

Wilfried Suvaal

Tragiek in de biechtstoel

een WALBRAM SPIJS mysterie

Wilfried Suvaal

Tragiek in de biechtstoel

een WALBRAM SPIJS mysterie

ONLINE UITGEVERIJ
de Gewilde Vrede

© 2025 de Gewilde Vrede

Online publicatiedatum: 1 september 2025

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Eerder verschenen in deze serie:

De supermoord
Moord in het stadhuis
Bloed aan de doelpaal
Een kerstraadsel voor Walbram Spijs
De twee nichtjes en hun dode tante
Misdadige advertenties

“Toch zou je hier méérkoeten verwachten.”

Walbram Spijs glimlachte. Hij kon de humor van pastoor Paulus Frischer altijd wel waarderen. Toch stond er op het gelaat van zijn oude, wijze vriend weinig vrolijks te lezen. Daarvoor was er de laatste tijd simpelweg te veel gebeurd in de gemeenschap van Frischers geloofsgenoten.

Het duo liep door een heideveld richting het nostalgisch fraaie kerkgebouw van Oldewold, een dorpje nabij Klinkeroord. Het laatste stuk van het pad leidde over de grote begraafplaats bij de kerk. Ter hoogte van een fonkelnieuwe gedenksteen hielden ze stil.

“Hier liggen de ouders van het meisje begraven”, vertelde de pastoor, refererend aan Jansje Dubbelvlam. “Ze zal moeten leren leven met het vreselijke gegeven dat niemand rekenschap aflegde voor het auto-ongeluk van haar vader en moeder.”

Ondanks de aangename lentezon ging er een huivering door Walbram Spijs. Het verhaal over de fatale aanrijding en het feit dat de dader zich nimmer bij de autoriteiten had gemeld, lieten niemand in de regio onberoerd.

In zijn ooghoek zag de detective een gedaante over de begraafplaats schieten. Zijn haviksogen bestreken pijlsnel het ganse terrein, maar het flitsende silhouet was nergens meer te bekennen.

“Zo gaat het hier vaker de afgelopen weken”, moest Paulus Frischer bekennen. “Veel kerkgangers reppen gekscherend al van een heilige plaaggeest. Ik spreek ze er, gelet op deze verdrietige tijden, maar even niet op aan.”

Walbram Spijs aanschouwde zijn vriend vol bewondering. Een onwrikbaar geloof in de almachtige God leidde bij Paulus

*Het duo liep door een heideveld
richting het nostalgisch fraaie
kerkgebouw van Oldewold, een
dorpje nabij Klinkeroord.*

Frischer nooit tot vermanend vingerwijzen.

Ze hervatten hun wandeling en kwamen bij de metershoge toegangspoort van het bedehuis. Eenmaal binnen liepen ze tussen de kerkbanken door richting het transept. De pastoor stond plotsklaps als aan de grond genageld, wijzend naar een wijnrode voetafdruk op de vloer.

“Is dat..?”, stamelde hij.

“Ik vrees van wel, mijn waarde. Laten we behoedzaam voortgaan.”

Walbram Spijs bewoog zich als een vederlichte gazelle van de ene naar de andere kant van het gangpad.

“Ik denk dat we hier moeten zijn”, zei hij, bijna fluisterend.

Met zijn linnen pet als spoorvrije buffer opende hij zachtjes het deurtje van het biechthok. De ruimte was onbemenst, maar op het marmeren zitgedeelte lag een plas bloed. Voorzichtig hurkte Walbram Spijs en viste met zijn reispincet een snipper van het voetenbankje. In de hoek van het hok vond hij een sleutelhanger met een zilveren drietand eraan.

Paulus Fischer kwam achter hem staan en bekeek het lugubere tafereel.

“Wat hebben we nu te doen, Walbram?”

“We hebben haast, mijn vriend, alsmede belangrijk werk te verrichten.” De speurder draaide zich om en hield het stukje papier omhoog dat hij zojuist had opgeraapt. “Laten we om te beginnen maar eens naar het filmhuis gaan.”

2 | DE FILM OPNIEUW AFDRAAIEN

‘-3.30 uur, Spi-’ stond er nog net te lezen op het stukje ticket.

“Het moet een voorstelling om 13.30 uur zijn geweest”, sprak Walbram Spijs. “De bioscoop sluit immers elke avond om half 11.”

Paulus Fischer tuurde intussen op het programma dat op de buitenmuur van het theater te lezen was.

“Volgens mij hebben we het dan over deze film”, zei hij, wijzend met zijn duim. “Die draaide hier gisteren.”

In het gebouw werden ze begroet door een goedgeluimde kaartverkoopster.

“De middagvoorstelling van Spijt als dertig zilverlingen? Ja, ik herinner het mij nog. Maar liefst vijf bezoekers!”, lachte ze met sarcastische ondertoon. “Eens even denken. Sowieso een jong vrijerspaartje, twee oudere dames. O ja, en Michiel de Ruyter natuurlijk.”

“Michiel... Pardon?”

De glimlach op het gezicht van de dame werd zo mogelijk nog royaler.

“Ja, zo noem ik hem altijd. Sinds een poos woon ik aan de Admiraal de Ruyterlaan, weet u? Daar zie ik meneer frequent lopen. Ik vermoed dat hij er ook woonachtig is, maar ik weet het niet zeker.”

“Waar gaat de film over?”, vroeg Walbram Spijs.

“Over een bootsman die aan boord van De Salamander wordt achtervolgd door een misdaad die hij eerder in West-Indië had begaan.”

“Dat zal hem wellicht over het randje hebben geholpen.”

“Wat bedoel je? Denk je dat we deze, uh... zeeheld moeten hebben dan?”, zei Paulus Frischer verbaasd.

“Tenzij jij denkt dat verliefde mensen of willekeurige bejaarden het nodig vinden om in biechthokjes onraad te gaan lopen stoken”, zei de speurder droogjes. “Het is beslist deze figuur die we – bovendien rap! - moeten opsporen.”

“Ik heb nooit reden aan jouw inschatting te twijfelen, Walbram. Toch weten we niet eens zeker dat de beste vent daar

*De glimlach op haar gezicht
werd zo mogelijk nog royaler.*

*“Ja, zo noem ik hem altijd.
Sinds een poos woon ik aan de
Admiraal de Ruyterlaan, weet u?”*

woont”, zuchtte de priester. “En het is bepaald geen kort steegje.”

“Gelukkig hoef ik jou het principe van hoop en vertrouwen niet uit te leggen, waarde”, knipoogde Walbram Spijs. “Bovendien zijn we nog niet door al onze aanknopingspunten heen.”

De mannen hadden de bioscoop inmiddels lang en breed verlaten en beenden met grote passen het centrum van Klinkeroord uit. Op de brug over de stadssingel aan het einde van het park bleven ze staan. Vanaf hier konden ze de Admiraal de Ruyterlaan goed overzien. Uit zijn detectivejas haalde Walbram Spijs een monoculair tevoorschijn, tuurde de weg af en kwam katachtig snel weer in beweging. Na vijf minuten lopen wees hij zijn katholieke metgezel op een zeeblauwe sportwagen met gehavende wieloppen. Op de motorkap pronkte hetzelfde driepuntige logo als aan de sleutelhanger die ze in het biechthok hadden aangetroffen.

“Zo’n Maserati zie je gelukkig niet veel”, begreep Paulus Fischer nu.

De auto stond geparkeerd pal voor de woning met nummer 113, waarvan de voordeur op een kier stond. De mannen keken elkaar aan in het besef dat zij het juiste spoor hadden gevolgd. De veeg bloed aan de klink diende hiervoor als sinistere bevestiging.

3 | ZIJN HART EEN MOORDKUIL

De deur maakte een krakend geluid toen Walbram Spijs hem verder openduwde. De gang was ledig en bevreemdend kaal. De detective en de priester liepen door naar de huiskamer, alwaar enkel een sjofele zitbank werd aangetroffen. Op de bank lag een kleine eikenhouten koffer.

“Het lijkt wel alsof het hele huis is leeggeroofd”, verbaasde Paulus Fischer zich.

“Leeg is het zeker, waarde. Geroofd? Nee, dat denk ik niet.”

Verderop in het huis klonk plots een doffe klap, gevolgd door gekreun. De mannen haastten zich naar de keuken. Op de vloer lag een lange man ineengedoken. De donkere vlek bij de omslag van zijn bruine overjas verklaarde het eerdere geluid van een mens in pijn.

“O nee, eerwaarde, het was nooit de bedoeling!”

“Meneer Romantini, bent u het?”, riep de pastoor die gauw naast de gewonde neerhurkte. “Ik heb u al een poos gemist, wat is er met u gebeurd?”

“Alstublieft”, kermde de man. “Wilt u zorgen dat het allemaal bij haar terecht komt? Ook de opbrengst van de auto? Die dorstte ik niet zelf meer te verkopen. Ik denk niet... Ik...”

De man blies zijn laatste adem uit in de armen van zijn voorganger, die daarop enkele Latijnse woorden prevelde.

Walbram Spijs liep naar de telefoon in de hal en pleegde een kort gesprek. Enkele minuten later verscheen inspecteur Lombertus Bolbaard ten tonele die door de nog levende heren in het huis spoedig werd bijgepraat.

“Dus de heer Romantini is schuldig aan het noodlottige ongeval waarbij de Dubbelvlams om het leven zijn gekomen?”, bromde hij.

“Zoveel is inmiddels zeker”, sprak Walbram Spijs. Ik vermoed dat de krassen en laksporen op de wielloppen van zijn sportauto dit zullen bevestigen.”

“De man moet zijn opgevreten door schuldgevoel, maar heeft zich er nooit toe kunnen zetten om zich aan te geven”, zei Paulus Fischer gedwee. “De schaamte en de angst voor de veroordeling door de gemeenschap vormden hiertoe een te groot obstakel.”

“Ik vermoed dat hij zijn betrokkenheid vandaag in de kerk heeft willen opbiechten, doch op het moment suprême is hij in

*Verderop in het huis klonk plots
een doffe klap, gevolgd door
gekreun. De mannen haastten
zich naar de keuken. Op de vloer
lag een lange man ineengedoken.*

paniek geraakt en heeft zichzelf toen verwond.”

Walbram Spijs wees op een gebroken stuk glas dat uit een van de jaszakken van de overledene stak. Vervolgens opende hij de houten koffer die hij even tevoren van de bank in de huiskamer had geplukt. Inspecteur Bolbaard floot zachtjes bij de aanblik van de honderden geldbiljetten.

“Bestemd voor Jansje Dubbelvlam”, zei de detective. “Haar ouders krijgt ze er natuurlijk niet meer mee terug, maar het helpt mogelijk haar leven weer op de rails te krijgen.”

De pastoor wreef zich langs de slapen en keek bezorgd voor zich uit, beseffend dat het leed in zijn kudde niet beperkt was gebleven tot Jansje Dubbelvlam en haar familie.

“Ik had deze man zo graag willen helpen”, fluisterde hij. “Had hij maar geweten dat zijn oprechte spijt genoeg was geweest voor Gods vergeving.”

Lombertus Bolbaard was een niet erg frequente kerkganger, maar hoopte vurig dat Paulus Fischer gelijk had.

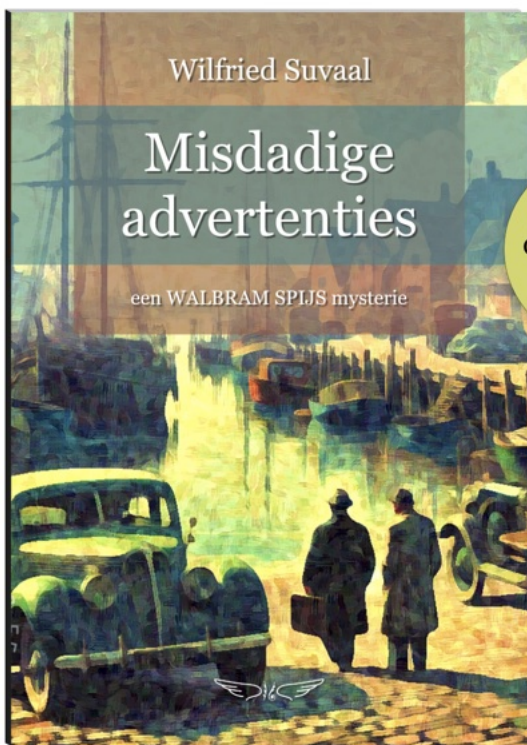
“Ook Michiel de Ruyter is uiteindelijk door het water verzwolgen”, prevelde Walbram Spijs. “Misschien zag de heer Romantini zijn actie als een noodzakelijke wanhoopsdaad.”

De speurneus bracht zijn handen samen en plaatste ze devoot onder zijn kin.

“*Daarop pakten zij Jona op en wierpen hem in zee*”, citeerde hij. “*En de woedende zee kwam tot bedaren.*”

EINDE

Meer Walbram Spijs?

Gratis
download!

PDF /
E-BOOK

DE NIEUWSTE VERHALEN VIND JE OP

www.gewildevrede.nl

Tragiek in de biechtstoel

Nabij Klinkeroord vindt in de kerk van pastoor Paulus Frischer een lugubere ontdekking plaats.

Haast is geboden om de ware toedracht te achterhalen. Kan de briljante Walbram Spijs de zaak op tijd oplossen?

Wilfried Suvaal (1976) is schrijver en communicatiespecialist. Na zijn debuut met *De supermoord* in 2023 is *Tragiek in de biechtstoel* het zevende korte verhaal in de serie over detective Walbram Spijs.

www.gewildevrede.nl